

BELISA

Belisa recituje,
mlad mesec zari joj
ushit,
uvire u bestidnost
akcenta.

Stihovi klasika
jesu njene dojke,
koje mogu da onesveste
daleku tačku svemira.

Belisa, Belisa recituje,
Dom kulture se pretvara
u brod
i onaj ko ne pati od
morske bolesti
može jasno da vidi
kako lirski subjekt,
ponad naših glava,
otpozdravlja obrvama.

RUŽA

Briljantna arija
dragih glasova s one strane,
takt daje vetar (ovostrani).
Album sa slikama
sa kojih se smeše godine —
porodični istorijski arhiv,
u vazni ruža,
obnavlja se vekovima
mojom prostom strepnjom,
mojim tihim posrtanjem.

ALA

Računao sam da nemaš
 tolika usta
 alo
 da progutaš sav taj bes,
 grom iz stiha,
 te cipele kojima sam
 kroz podlo trnje,
 kroz krvav špalir
 prolazio.

A zev ti golem —
 u jednom zalogaju
 nestah,
 sa sve kućom
 i zmijom čuvarkućom.

HRKANJE

U eskluzivnoj sali,
 slavodobitnik i tri kritičara
 za glavnim stolom,
 publike mnogo.
 Neizostavni glumac baršunastim
 glasom, sa željenim afektom,
 razume se,
 čita pesmu za pesmom,
 remek delca u saglasju
 sa cićom zimom januara.
 Utom se hrkanje razleže salom,
 nekog koga se ne tiče kosmička stud
 i sva bol čovečanstva,
 hrkanje koje ne pati od opštih mesta
 i izlizanih simbola, od buncanja,
 hrkanje koje se mora ukoričiti,
 prevesti na svetske jezike,
 premestiti u čitanke,

poslati na književne konkurse
da prosvetli žiri koji će se
i sam uspavati
uz nepatvorenu literaturu,
koja baca tamu na sve
dosad napisano.